

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Menighedsraad.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 4954; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1807).

Udenfor Betænkningen var der stillet følgende Ændringsforslag:

Til § 20.

Af *Pinstrup*:

Til Paragraffen føjes som nyt Stykke:
„Dog skal Menighedsraadet, hvor de stedlige Forhold gør det paakrævet, kunne henvende sig til Kommunalbestyrelsen med Anmodning om, at et Lærereembede besættes med Pligt for vedkommende Lærer til indtil videre at beklæde Stillingen som Kirkebetjent med Lønning i Henhold til § 22 i Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen.

Tiltræder Kommunalbestyrelsen Menighedsraadets Ønske, skal den kunne kræve Embedet opslaaet med nævnte Forpligtelse.“

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Moltesen): I den foreliggende Betænkning har jeg som Ordfører givet en Fremstilling af Arbejdet i Udvalget — det vilde være Tidsspilde her at gentage, hvad der staar i denne Betænkning —, og i Bilagene vil man finde Vidnesbyrd om den Bevægelse, de foreliggende Lovforslag har rejst i visse Kredse af Landet.

Af mere bemærkelsesværdige Ændringsforslag skal jeg nævne, at hele Udvalget har kunnet enes om Ændringsforslag Nr. 49 til § 27, den Paragraf, som vi fra forskellige Sider mente vilde give Menighedsraadet et Omraade at arbejde paa, som kunde være farligt, og som jeg derfor allerede som mit Partis Ordfører ved første Behandling foreslog skulde gaa ud og ombyttes med den nugældende Menighedslovs § 23. Dette er sket med hele Udvalgets Tilslutning under Ændringsforslag Nr. 49.

Endvidere blev der ved første Behandling udtalt nogen Betænkelse ved det Forslag, som gaar ud paa, at de nyvalgte Menighedsraad kan indsættes i Kirken.

Dette bortfalder nu ifølge Ændringsforslag Nr. 36, ogsaa stillet af hele Udvalget.

Venstre har ikke kunnet gaa med til at bryde med den nugældende Menighedsraadslovs Principper ved at opgive den personlige Tilmeldelse til Valglisten eller til at udelukke Præsterne som selvskrevne Medlemmer og er derfor ikke Medforslagsstillere til en Række Ændringsforslag, der er stillet fra et Mindretals Side. Hvad angaar Tilmelding, har der været fremført forskellige Synspunkter til Fordel derfor. Men Hovedsynspunktet er og maa efter min Mening være det, at Kirken er et frivilligt Samfund, der er grundet paa den personlige Tilslutning, og Forholdene her kan ikke sammenlignes med Forholdene i Kommunen eller i Staten. Det gør derfor heller intet Indtryk paa mig, naar man vil sige, at Skattepligten og Valgretten indenfor Kirken bør følges ad, da det er Tilfældet i Kommunen og Staten. Jeg kan ikke undrage mig Kommunen, og jeg kan ikke undrage mig Staten, men jeg kan undrage mig Kirkesamfundet ved at melde mig ud, og saa slipper jeg ogsaa for at betale Skatten. Jeg kan heller ikke forstaa, at det skal være en udtalt Mistillid til Folkekirkens Medlemmer, der giver sig Udtryk i, at man kræver en Tilmelding. Man kunde lige saa godt sige det omvendte, hvis det kunde passe i ens Kram, at det er Udtryk for Tillid: man har den Tillid til Folkekirkens Medlemmer, at de dog een Gang i deres Liv kan tage sig sammen til at melde sig til en Valgliste, og man kan ogsaa sige, at de ledende indenfor Folkekirken kan gøre sig Umage for at faa Interessen vakt hos de menige Medlemmer for at melde sig til Valglisten. Man har dernæst fremhævet, at det er Reaktion. Dette forstaaer jeg i Virkeligheden heller ikke. Vi maa dog se paa, at Forslaget er et Fremskridt i Forhold til det bestaaende her i Kongeriget Danmark efter Menighedsraadsloven af 1912, et Skridt i den Retning, man ønsker fra den Side, hvor man ønsker at lægge de kommunale Lister til Grund. Der er heller ingen, der vil nægte, at det for saa vidt er et Fremskridt, men man siger saa: det er en Reaktion, det er et Tilbageskridt i Forhold til det, man i 1920 midlertidigt vedtog for Kirken i de sønderjydske Landsdele, idet der nede de kommunale Vælgere, som hører til Folkekirken, ogsaa har Valgret til Menighedsraadene eller Kirkekollegierne. Men det er jo nu en Gang ikke Kongeriget, der skal indlemmes i de sønderjydske Landsdele, det er de